

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΥΤΑΞΙΑΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ)

ΑΠΟ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου τοῦ 1914 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἰδρύματος προΐσταται, κληθεὶς πανηγυρικῶς, ὁ κ. Ἰωάννης Εὐταξίας, μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιβλητικὰς μορφὰς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἄνθρωπος εὐρυτάτης ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἤθους, χαρακτῆρος, θελήσεως, πείρας καὶ φιλοπονίας, ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος εἰς τὸ ὑπατὸν ἀξίωμα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς μετὰ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Βαλαωρίτου.

Φέρων ἀπὸ φύσεως ὄλα τὰ δῶρα διανοίας ἰσχυρᾶς καὶ κρίσεως διαυγοῦς, μετέβη νεώτατος εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἐνωτισθεὶς τῆς διδασκαλίας κορυφαίων νομοδιδασκάλων, διεμόρφωσε καὶ ἔσχε πλήρη συναίσθησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ του ἐγὼ διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς παρατηρήσεως. Λάτρης καὶ θαυμαστῆς τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπως ὄλαι αἱ ὑπέροχοι διάνοιαι, ἐνεβάθυνε καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ ἰδιαίτατα τοῦ Πλάτωνος ἀντλήσας ἐκ τῶν διαλόγων τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τὰ αἰώνια διδάγματα τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου, ἐνσαρκώσας δὲ οὕτω καὶ μετουσιώσας εἰς ἑαυτὸν τὰς ὑψηλὰς ἀρετὰς τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος. Εἰς ταύτην κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ διακγῆς ἀναλυτικότης τῆς κρίσεως, ἡ λεπτὴ διαλογικὴ, ἡ πλουσία ἐπιχειρηματολογία, ἡ ἀδρότης τοῦ ὕφους, ἡ πειθὴ τῶν λόγων — προσόντα σπάνια, ἅτινα χαρακτηρίζουν τὸν κ. Εὐταξίαν ὡς κοινωνικὸν ἄνθρωπον, ὡς νομοδιδάσκαλον, ὡς διοικητὴν τῆς Τραπεζῆς.

Μετὰ τὴν ἐκ Γερμανίας ἐπάνοδόν του διορίσθη δικαστῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ κληθῆ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ καταλάβῃ ἔδραν τῶν μεγάλων νομοδιδασκάλων. Ἐδίδαξε συστηματικῶς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον μετὰ τριαύτης ἐπιστημονικῆς μεθοδικότητος, ὥστε οἱ μαθηταὶ του ἠδέως ἀναμιμνήσκονται τῆς γοήσεως ὅσον καὶ καρποφόρου διδασκαλίας του. Ἀλλ' ἦτο τόσον εὐρεῖα καὶ πολυσχιδῆς ἡ νομομάθεια τοῦ κ. Εὐταξία, ὥστε ἀνεγνωρίζετο ὡς εἰδικότης δι' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Νομικῆς. Διὰ νὰ κατανοηθῆ δὲ

μέ ποίαν εϋσυνειδησίαν καί χαλυβδίνην ἐπιμονήν εισήρχετο εἰς τήν οὐσίαν τῆς Ἐπιστήμης, ἀρκεῖ τὸ γεγονός ὅτι, θέλων νὰ εἰσδύσῃ βαθύτερον εἰς τήν σπουδὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, δὲν ἀπώκνησε νὰ ἐπιδοθῇ, ὥριμος ἤδη ἀνὴρ, εἰς τήν ἐκμάθησιν τῆς ῥωσικῆς γλώσσης! Διὰ τοῦτο ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀξίας του ἦτο τοιαύτη, ὥστε διὰ πᾶσαν προσωρινὴν ἀναπλήρωσιν καθηγητικῆς ἔδρας, ἐθεωρεῖτο ὁ μόνος δυνάμενος. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἐπιστήμας ἦτο τόσον ἐγκρατής, ὥστε νὰ καθίσταται ὁ ἀπαραίτητος Εἰσηγητὴς προκειμένου νὰ κρίνῃ ἡ Νομικὴ Σχολὴ συγγράμματα ὑποψηφίων ὑφηγητῶν καὶ καθηγητῶν τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις συνεδέθη δι' ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης μετὰ τοῦ κ. Στεφ. Στρέϊτ, τοῦ ἄλλου ὑπερέχου νομομαθοῦς καὶ Διοικητοῦ τότε τῆς Τραπεζῆς, ὅστις καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑποδιοικητοῦ αὐτῆς.

Ἐντεῦθεν νέον στάδιον πολυμόχθου καὶ δημιουργικῆς ἐργασίας ἠνοιχθῆ εἰς τὸν ἀκούραστον ἄνδρα, ἐργασίας ἐπὶ τῶν νομικῶν ζητημάτων ἢ ἐπὶ γενικωτέρων θεμάτων καὶ ὀργανικῶν διακανονισμῶν, συνδεομένων πρὸς μεγάλα τῆς Τραπεζῆς συμφέροντα. Αἱ μακρὰ ἀποδημίαι τοῦ αἰδιίμου Βαλαωρίτου τῷ παρεῖχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ λαμβάνῃ ἐκάστοτε εἰς τὰς στιβαράς του χεῖρας τὰ βάρη τῆς Διοικήσεως. Καὶ ὁμοῦ ἐν μέσῳ τῶν πολλαπλῶν ἀσχολιῶν του εὗρισκε πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ παρακολουθῇ γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ, νομικὰ καὶ οἰκονομολογικὰ, συγγράμματα, ἔτι δέ, καὶ πέραν τοῦ κύκλου τῆς Τραπεζῆς, ν' ἀσχολῆται εἰς ἐκπόνησιν νομοσχεδίων καὶ ἄλλας νομοπαρασκευαστικὰς ἐργασίας, γενόμενος ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ὁ συντάκτης τῶν Γενικῶν Ἀρχῶν.

Ὅτι ἰδίως χαρακτηρίζει τὸν κ. Εὐταξίαν εἶνε ἡ ἰδιάζουσα ἐπὶ ἠθικῶν ἀρχῶν ἀντίληψίς του. Οὐδέποτε ἐδάδισε πρὸς τὸ πλῆθος. Μὲ ψυχραιμίαν, μὲ φλέγμα, μὲ τὴν γαλήνην καὶ τὸ σθένος τῆς ἐνσυνειδήτου αὐτοπεποιθήσεως, ἴσταται ἀκλόνητος πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς ἀληθείας, τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ δικαίου. Καὶ διὰ τοῦτο κοινῶς ἀνωμολογήθη ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου αὐτῆς Διοικητοῦ, εὗρε τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἣτις θὰ προσδώσῃ ἔτι μᾶλλον τὸν ρυθμὸν, τὴν κίνησιν, τὴν εὐεξίαν καὶ τὴν ἁρμονικὴν ὠραιότητα εἰς τὸ πανελλήνιον Ἰδρυμα.

Α Λ Η Θ Ε Ι Α Ι

* Μερικαὶ γυναῖκες, καὶ ὅταν ἀκόμα φαίνωνται αἰσθηματικά, δὲν παύουν νὰ σκέπτωνται τὸ κακόν· κατεργάζονται τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

* Ἡ ἠχὼ εἶνε πολλῶς ὠραιότερα ἀπὸ τὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνει.

* Ἡ ἀπομόνωσις εἶνε ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα, ὅτι ἡ διαίτα ὡς πρὸς τὸ σῶμα.